DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 9 lutego 1951 **Nr 3** **Poz. 8-12**

TREŚĆ:

8

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 stycznia 1951 r.

w sprawie przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania odwołań i zażaleń ludności oraz krytyki prasowej we władzach, urzędach, bankach i instytucjach podległych Ministrowi Finansów.

W związku z postanowieniami uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 1950 r. w sprawie rozpatrywania i załatwiania odwołań, listów i zażaleń ludności oraz krytyki prasowej (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-1, poz. 1) oraz instrukcji z dnia 10 stycznia 1951 r. w przedmiocie wykonania tejże uchwały (Monitor Polski Nr A-2, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. Jako dzień przyjęć obywateli w sprawach odwołań i zażaleń w Głównym Inspektoracie Ochrony Skarbowej, Państwowym Zakładzie Emerytalnym, w urzędzie głównym Prokuratorii Generalnej R. P., centralach banków oraz w centrali Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych ustala się poniedziałek, a jeśli na poniedziałek przypada dzień wolny od pracy najbliższy dzień powszedni.

Dni przyjęć obywateli w sprawach odwołań i zażaleń w pozostałych jednostkach organizacyjnych ustalą kierownicy tych jednostek.

Dni i godziny przyjęć winny być ustalone w taki sposób, aby w najszerszym zakresie ułatwić dostęp ludności, zapewniając pracującym przyjęcie w godzinach wolnych od pracy.

§ 2. W sprawie przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania odwołań i zażaleń należy stosować tryb ustalony instrukcją z dnia 10 stycznia 1951 r. w przedmiocie wykonania uchwały Rady Państwa i Rady Ministrów w sprawie przyjmowania, rozpatrywania i załatwiania odwołań, zażaleń i listów ludności oraz krytyki prasowej (Monitor Polski Nr A-2, poz. 16).

§ 3. Do przyjmowania odwołań i zażaleń ludności obowiązani są kierownicy wymienionych w § 1 jednostek organizacyjnych lub ich zastępcy.

Odwołania i zażalenia dotyczące działalności danej jednostki organizacyjnej rozpatruje i załatwia kierownik tej jednostki lub jego zastępca, a w wyjątkowych przypadkach wyznaczony przez kierownika pracownik.

Odwołania i zażalenia dotyczące działalności jednostek pośrednio podległych mogą być przekazane do rozpatrzenia i załatwienia kierownikom jednostek bezpośrednio nadrzędnych w stosunku do jednostek, których działalność jest przedmiotem odwołania i zażalenia.

Zabrania się przekazywania odwołań i zażaleń do załatwienia tym organom lub osobom, których działalność jest przedmiotem odwołania lub zażalenia.

§ 4. Kierownicy jednostek organizacyjnych obowiązani są podać do wiadomości publicznej dni i godziny przyjęć w sposób zapewniający poinformowanie całej ludności, przez obwieszczenia, komunikaty prasowe, wywieszki w lokalach urzędowych i in.

§ 5. Kierownicy jednostek organizacyjnych lub ich zastępcy bądź wyznaczeni przez kierowników pracownicy obowiązani są codziennie przeglądać prasę i sprawdzać krytyczne wiadomości prasowe dotyczące działalności kierowanych przez nich bezpośrednio jednostek organizacyjnych i jednostek podległych oraz podejmować niezbędne kroki dla usunięcia ujawnionych przez krytykę prasową braków, uchybień i wadliwości oraz zapobiegać powtarzaniu się ich w przyszłości.

Kierownicy jednostek organizacyjnych obowiązani są najdalej w ciągu miesiąca od ogłoszenia w prasie krytycznych uwag zawiadomić właściwą redakcję o wyniku sprawdzenia i wydanych zarządzeniach.

§ 6. Kierownicy jednostek organizacyjnych i ich zastępcy obowiązani są systematycznie kontrolować stan przyjmowania odwołań i zażaleń przez podległe jednostki oraz sposób ich reagowania na krytykę prasową.

§ 7. Kierownicy jednostek organizacyjnych lub ich zastępcy prowadzą ścisłą ewidencję przyjęć obywateli, jak również składanych przez nich osobiście w toku przyjęcia odwołań lub zażaleń oraz ewidencję spraw krytyki prasowej.

§ 8. Kierownicy jednostek organizacyjnych bezpośrednio podległych Ministrowi Finansów podadzą do wiadomości Ministerstwa (Gabinet Ministra) dni i godziny przyjęć obywateli, wskazując równocześnie nazwiska i stanowiska służbowe oraz numery telefonów pracowników wyznaczonych do przyjmowania odwołań i zażaleń.

§ 9. Wydziały i oddziały finansowe prezydiów rad narodowych nie stanowią w rozumieniu niniejszego zarządzenia władz lub organów podległych Ministrowi Finansów.

§ 10. Zarządzenie niniejsze w niczym nie narusza trybu postępowania przewidzianego przepisami o postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karno-skarbowym i in.

§ 11. Uchyla się moc obowiązującą okólnika Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1945 r. Nr L. G. M. 32302/1223/45.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

9

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 lutego 1951 r.

w sprawie zwolnienia chłopów małorolnych i średniorolnych od nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, wynikającego z regulacji zobowiązań pieniężnych.

Na podstawie art. 28 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72), zmienionego dekretem z dnia 27 lipca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 333) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w niniejszym zarządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72), zmienionego dekretem z dnia 27 lipca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 333).

§ 2. 1. Zwalnia się od podatku wzbogacenie, wynikające z regulacji zobowiązań pieniężnych, jeżeli dłużnikami lub solidarnymi dłużnikami są:

1) właściciele gospodarstw rolnych (art. 18 ust. 2 pkt 4):

a) którzy powyższe zobowiązania zaciągnęli w okresie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 30 sierpnia 1944 r. na potrzeby instytucji publicznych lub społecznych (np. na budowę szkoły),

b) którzy wstąpili lub w okresie do dnia 31 grudnia 1951 r. wstąpią do zarejestrowanych: zrzeszeń uprawy ziemi, rolniczych spółdzielni wytwórczych lub rolniczych zespołów spółdzielczych,

c) jeżeli podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym ich gospodarstwa rolnego w latach podatkowych 1948—1950 lub w roku powstania obowiązku podatkowego (art. 16 pkt 2) nie przekracza w stosunku rocznym równowartości 80 kwintali żyta lub 4,800 zł,

d) pod warunkami, określonymi w ust. 2 — jeżeli podstawa opodatkowania podatkiem gruntowym ich gospodarstwa rolnego w latach podatkowych 1948—1950 lub w roku powstania obowiązku podatkowego (art. 16 pkt 2) wynosi w stosunku rocznym równowarto ć ponad 80 do 180 kwintali żyta lub ponad 4,800 zł do 10,800 zł,

2) członkowie najbliższej rodziny osób, określonych w pkt 1), jeżeli ich zobowiązania pieniężne, stanowiące podstawę opodatkowania, ciążą bądź na gruncie włączonym do zarejestrowanych: zrzeszeń uprawy ziemi, rolniczych spółdzielni wytwórczych lub rolniczych zespołów spółdzielczych, bądź na gruncie, wchodzącym w skład gospodarstwa rolnego tych osób.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1) lit. d), przysługuje w przypadkach:

1) spalenia się budynków mieszkalnych lub zabudowań gospodarczych gospodarstwa rolnego w czasie działań wojennych,

2) padnięcia lub zarekwirowania w czasie działań wojennych inwentarza żywego,

3) zarekwirowania poza dostarczonymi kontyngentami reszty pozostałych plonów lub zniszczenia ich w całości na skutek działań wojennych,

4) zaciągnięcia zobowiązania pieniężnego, stanowiącego podstawę opodatkowania (art. 17), na ratowanie siebie lub członków najbliższej rodziny przed prześladowaniem faszystowskiego okupanta,

5) prowadzenia gospodarstwa rolnego przez obarczone małoletnimi dziećmi wdowy po zabitych lub zmarłych w związku z działaniami wojennymi lub w związku z walkami wyzwoleńczymi lub z wrogami Polski Demokratycznej.

3. Za członków najbliższej rodziny uważa się osoby, określone w art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 250).

§ 3. Decyzje w sprawach zwolnień wydają organa finansowe prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych, a w przypadkach, określonych w § 2 ust. 1 pkt 1) lit. a) i d) oraz pkt 2) w związku z pkt 1) lit. a) i d) — po wysłuchaniu opinii obywatelskich komisji podatkowych, o których mowa w art. 15 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 250).

§ 4. Nadpłaty powstałe na skutek zastosowania zwolnień, przewidzianych w § 2 — po przeliczeniu w myśl przepisów art. 8 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 459) — podlegają zarachowaniu na poczet zaległych, bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych z tytułu podatku gruntowego, z tytułu rocznych wkładów oszczędnościowch funduszu B — Społecznego Funduszu Oszczędnościowego lub innych należności publiczno-prawnych, a również zwrotowi w gotówce, jeżeli nadpłaty te przypadają na rzecz członków rolniczych spółdzielni wytwórczych lub rolniczych zespołów spółdzielczych, nie posiadających tych zobowiązań.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 6 sierpnia 1949 r.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

10

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 stycznia 1951 r.

w sprawie poboru należności na rzecz Państwowego Funduszu Ziemi.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) oraz w związku z postanowieniami pkt 64 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 czerwca 1950 r. w sprawie zasad i trybu opracowania projektu Budżetu Państwa na rok 1951 Nr BP. 5781/50 zarządza się, co następuje:

§ 1. Należności Państwowego Funduszu Ziemi pobierane na podstawie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r . Nr 3, poz. 13), dekretu z dnia 28 października 1947 r. o obowiązku uiszczenia opłat przez dłużników b. Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 408) i dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 279) ustalają (wymierzają) właściwe wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich względnie powiatowych rad narodowych.

§ 2. Wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych mogą przekazać ustalanie należności Państwowego Funduszu Ziemi właściwym terytorialnie wydziałom rolnictwa i leśnictwa powiatowych rad narodowych, jeżeli te ostatnie będą dostatecznie przygotowane do przejęcia omawianych czynności.

§ 3. Właściwe wydziały rolnictwa i leśnictwa prowadzą ewidencję ustalonych (wymierzonych) należności.

§ 4. Wykazy ustalonych należności jak również dane dotyczące zmian w ustaleniach tych należności wydziały rolnictwa i leśnictwa przekazują właściwym terytorialnie powiatowym oddziałom Banku Rolnego celem pobrania (ściągnięcia) należnych kwot bezpośrednio lub za pośrednictwem organów finansowych określonych w § 7 i odprowadzenia tych kwot na rachunek dochodów budżetu Państwa.

§ 5. W stosunku do należności, podlegających ściągnięciu w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, uprawnienia wierzyciela wykonuje Bank Rolny.

§ 6. Zasady rachunkowości i sprawozdawczości w zakresie należności objętych niniejszą instrukcją ustali Bank Rolny w drodze instrukcji zatwierdzonej przez Ministra Finansów.

§ 7. 1. Referaty finansowe i referaty spraw rolnych prezydiów gminnych rad narodowych jak również referaty finansowe i właściwe referaty prowadzące sprawy rolne w prezydiach miejskich rad narodowych miast nie stanowiących powiatu obowiązane są dostarczać wydziałom rolnictwa i leśnictwa prezydiów powiatowych rad narodowych niezbędnych materiałów dotyczących stanu posiadania i użytkowania obiektów Państwowego Funduszu Ziemi.

2. Na organach finansowych wymienionych w ust. 1 ciąży nadto obowiązek inkasowania należności objętych niniejszą instrukcją.

§ 8. Należności ustalone w życie będą przekazywane Bankowi Rolnemu do pobrania (ściągnięcia) w złotych po przeliczeniu w stosunku 60 (sześćdziesiąt) złotych za jeden kwintal żyta. W tym samym stosunku powinny być przeliczone przez Bank Rolny dotychczasowe należności ustalone w życie, a jeszcze nie spłacone.

§ 9. Zawiesza się pobór dodatku za administrację, o którym mowa w § 5 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 maja 1949 r. w sprawie opłat, należnych od dłużników b. Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 252) oraz znosi się pobór dodatku administracyjnego, wprowadzonego zarządzeniami Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, w stosunku do należności Państwowego Funduszu Ziemi, zaś koszta Banku Rolnego z tytułu poboru (ściągania) należności rozliczane będą z budżetem Państwa (budżet centralny) w granicach sum objętych budżetem tego Banku.

§ 10. 1. Określone rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 maja (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 252) i zarządzeniami tegoż Ministra terminy płatności do dnia 1 października a w umowach dzierżawnych do dnia 1 kwietnia i 1 października każdego roku, przesuwa się do dnia 1 listopada każdego roku, poczynając od roku 1951.

2. Od należności nie spłaconych w ciągu 6 miesięcy po upływie terminu płatności będą pobierane odsetki za zwłokę w wysokości 0,5% miesięcznie, poczynając od siódmego miesiąca trwania zaległości.

§ 11. Zainkasowane przez organa finansowe jak również pobrane w wyniku postępowania przymusowego należności podlegają odprowadzeniu najpóźniej w okresach dekadowych na rachunek właściwego terytorialnie oddziału Banku Rolnego wraz z imiennym wykazem dłużników, zawierającym niezbędne dane do zaksięgowania przekazanych kwot.

§ 12. W okresach prowadzenia poszczególnych akcji poboru należności, oddziały Banku Rolnego powinny współpracować z organami finansowymi w zakresie organizowania tych akcji.

§ 13. 1. Wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz oddziały wojewódzkie Banku Rolnego przekażą protokólarnie oddziałom powiatowym Banku Rolnego w terminie do dnia 31 marca 1951 r. wszelkie materiały z zakresu wykonywanej dotychczas administracji należności Państwowego Funduszu Ziemi.

2. Do czasu przekazania materiałów, o których mowa w ust. 1, pobór (ściąganie) należności będzie wykonywany przez wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz przez oddziały wojewódzkie Banku Rolnego w ramach dotychczasowych uprawnień.

§ 14. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

11

OKÓLNIK

z dnia 26 stycznia 1951 r.

w sprawie kwalifikacji podatkowej wynagrodzeń wymienionych w art. 9 ust. 7 ustawy o podatku od wynagrodzeń. Nr PM. 24110/4/50.

1. W myśl art. 9 ust. 7 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U.R.P. Nr 7, poz. 41) w przypadku otrzymywania przez podatnika wynagrodzenia od więcej niż jednego płatnika, podatek od wynagrodzenia otrzymywanego od drugiego i dalszych płatników oblicza się bez względu na wysokość tego wynagrodzenia z 50% zwyżką; jeżeli jednak wynagrodzenie nie przekracza 600 zł miesięcznie, 300 zł półmiesięcznie, 277 zł 20 gr dwutygodniowo, 240 zł dziesięciodniowo (dekadowo), 138 zł 60 gr tygodniowo lub 24 zł dziennie, stopa procentowa podatku wynosi 5%.

2. W związku z wątpliwościami, jakie wyłoniły się przy interpretacji powołanego w ust. 1 niniejszego okólnika przepisu co do kwalifikacji wymienionych w nim wynagrodzeń pod kątem ich stosunku do obowiązku w podatku od wynagrodzeń — Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przez wynagrodzenia określone w art. 9 ust. 7 powołanej ustawy należy rozumieć wyłącznie rodzaje wynagrodzeń podlegających podatkowi, tj. z wyłączeniem wynagrodzeń wolnych od podatku na podstawie art. 5 ust. 1 i 3 ustawy. Jeżeli zatem podatnik oprócz wynagrodzenia podlegającego podatkowi otrzymuje również wynagrodzenie wolne od podatku na podstawie art. 5 ust. 1 i 3 — wynagrodzenie wolne od podatku nie ma wpływu na stosowanie przepisu art. 9 ust. 7 do wynagrodzeń podlegających podatkowi. Jeżeli natomiast podatnik otrzymuje:

1) wynagrodzenie podlegające podatkowi oraz wynagrodzenie wolne od podatku ze względu na wysokość kwoty albo
2) tylko wynagrodzenia nie podlegające podatkowi ze względu na wysokość kwoty

— wynagrodzenia otrzymywane od drugiego i dalszych płatników powinny być opodatkowane według zasad podanych w ust. 1 niniejszego okólnika.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

12

OKÓLNIK

z dnia 6 lutego 1951 r.

w sprawie stosowania wyjaśnień o księgach podatkowych Nr 1, 2 i 3. Nr PM. 1285/1/51.

Wobec tego, że nakład numeru 33/1950 r. Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów został rozprowadzony w drodze prenumeraty dopiero w połowie stycznia br. i że do wyjaśnień zawartych w tym numerze okólników.

a) z dnia 23 grudnia 1950 r. Nr PM. 14722/1/50 (poz. 204),
b) z dnia 30 grudnia 1950 r. Nr PM. 24505/1/50 (poz. 206)

nie mogli się podatnicy zastosować od dnia 1 stycznia 1951 r., — Ministerstwo Finansów poleca terenowym organom finansowym niekwestionowania prowadzonych w 1951 roku ksiąg podatkowych Nr 1, 2 i 3, jeżeli jedynym powodem nieprawidłowości miałoby być prowadzenie ich w okresie do dnia 28 lutego 1951 r. w sposób odmienny od podanego w powołanych wyjaśnieniach lub prowadzenie księgi podatkowej odmiennego typu (np. księgi podatkowej Nr 4 zamiast Nr 3).

Równocześnie Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że w stosunku do podatników prowadzących księgę podatkową Nr 1 obowiązek objęcia spisem remanentów wszelkich składników majątkowych przedsiębiorstwa dotyczy po raz pierwszy spisu sporządzonego po dniu 1 stycznia 1951 r.

W następstwie podatnicy, którzy spisem z natury według stanu z dnia 31 grudnia 1950 r. na dzień 1 stycznia 1951 r. objęli tylko remanenty towarów (towarów handlowych, surowców, materiałów pomocniczych, półwyrobów, wyrobów gotowych, produktów ubocznych i odpadków) i remanenty te wprowadzili do księgi podatkowej za 1950 r., a następnie przenieśli je do księgi podatkowej za 1951 r. — nie mają obowiązku uzupełniania remanentów spisem z powyższej daty innych składników majątkowych.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

KOMUNIKATY

o unieważnieniu znaczków legitymacyjnych, blankietów pokwitowań kasowych oraz karty rejestracyjnej.

Unieważnia się:

1) znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 1531“, zagubiony przez pracownika Rejonowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Jeleniej Górze, oraz znaczek legitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 945“, zagubiony przez pracownika Rejonowego Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Krakowie.

2) blankiet pokwitowania kasowego Serii F za Nr 769138, zagubiony w Wydziale Finansowym Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Piszu.

3) blankiety kasowe z bloczków kasowych wzór Nr 33 Seria G-41 za Nr Nr 918951—919000 i 517901—517950, brak których stwierdzony został w 10 Oddziale Wydziału Finansowego w Warszawie.

4) blankiet karty rejestracyjnej za Nr 460117, zagubiony w Wydziale Finansowym Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Górze Śląskiej.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów. Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz. Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.

Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,90

OD 18.
Biblioteka Jagiellońska
Kraków

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14464. 2-B-10873. 15,000. 7. II. — 10. II. 51 r.